

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 196/07-15

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 20. septembra 2007 predbežne prerokoval sťažnosť T. B., Č., t. č. vo väzbe B., zastúpeného advokátom JUDr. M. M., B., vo veci namietaného porušenia základného práva na osobnú slobodu zaručeného v čl. 17 ods. 4 a 5 Ústavy Slovenskej republiky uznesením Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 4 Ntc 04/06 zo 16. novembra 2006 a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4 To 95/2006 z 13. decembra 2006 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť T. B. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 4. januára 2007 doručená sťažnosť (doplnená podaním doručeným ústavnému súdu 1. marca 2007) T. B., Č., t. č. vo väzbe B. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie svojho základného práva na osobnú slobodu zaručeného v čl. 17 ods. 4 a 5 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) uznesením Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 4 Ntc 04/06 zo 16. novembra 2006 a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 4 To 95/2006 z 13. decembra 2006.

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľ mal byť 14. novembra 2006 o 8.10 h pracovníkmi Prezídia Policajného zboru, Úradu justičnej a kriminálnej polície, Odboru pátrania, evidencie a cieľového pátrania Bratislava (ďalej len „PPZ ÚJaKP Odbor pátrania“) podľa § 15 zákona č. 403/2004 Z. z. o európskom zatýkacom rozkaze a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o európskom zatýkacom rozkaze“) zadržaný v Ch., časť Č., a to na základe európskeho zatýkacieho rozkazu a príkazu na zatknutie vydaných na osobu sťažovateľa Obvodným súdom pre Prahu 6 pod sp. zn. 37 Nt 708/2006 zo 14. novembra 2006.

Na návrh Krajskej prokuratúry v Bratislave (ďalej len „krajská prokuratúra“) podaný 15. novembra 2006 pod sp. zn. 1 KPt 80/06, odôvodnený vydaním európskeho zatýkacieho rozkazu, bol sťažovateľ uznesením krajského súdu sp. zn. 4 Ntc 4/06 zo 16. novembra 2006 podľa § 17 ods. 1 zákona o európskom zatýkacom rozkaze vzatý do väzby. Ako dôvody väzby krajský súd uviedol, že za trestné činy, pre ktoré je sťažovateľ trestne stíhaný, dovoľuje právny poriadok dožadujúceho súdu uložiť trest odňatia slobody na 15 rokov, ide o trestné činy uvedené v § 4 ods. 8 zákona o európskom zatýkacom rozkaze, a to, že: *„V prípade obvineného sa jedná o osobu u ktorej existuje reálna obava, že v prípade prepustenia zo zadržania ujde, resp. sa bude skrývať a tým sa bude ďalej vyhýbať dosiahnuteľnosti justičných orgánov Českej republiky.“*

Proti tomuto rozhodnutiu krajského súdu podal sťažovateľ sťažnosť, ktorú najvyšší súd uznesením sp. zn. 4 To 95/2006 z 13. decembra 2006 podľa § 193 ods. 1 písm. c) zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný poriadok“) zamietol ako nedôvodnú. Z odôvodnenia rozhodnutia vyplýva: *„Proti citovanému uzneseniu podal obvinený prostredníctvom svojho obhajcu v zákonnej lehote sťažnosť. V dôvodoch sťažnosti uviedol, že na zadržanie obvineného neexistoval právny dôvod, nakoľko v tom čase (o 8.10 hod.) nebol vydaný Európsky zatýkací rozkaz, sp. zn. 37 Nt 708/2006, vydaný Obvodným súdom pre Prahu 6.“*

Obvinený je od roku 1996 výlučne štátnym občanom Slovenskej republiky. Z uvedeného dôvodu upozornil na ustanovenie § 501 písm. a) Tr. por.

Záver krajského súdu, že v prípade obvineného sa jedná o osobu, u ktorej existuje reálna obava, že v prípade prepustenia zo zadržania ujde, resp. sa bude skrývať a tým sa bude ďalej vyhýbať dosiahnuteľnosti justičných orgánov Českej republiky, považuje za neobjektívny. Obvinený sa trvalo zdržiava na adrese svojho prechodného bydliska, kde žije s manželkou a 6-mesačným synom.

Z uvedených dôvodov navrhol sťažnosti vyhovieť a jeho z väzby prepustiť na slobodu.

Najvyšší súd Slovenskej republiky preskúmal podľa § 192 ods. 1 Tr. por. správnosť výrokov napadnutého uznesenia, proti ktorým mohol sťažovateľ podať sťažnosť, ako aj konanie, ktoré im predchádzalo a zistil, že sťažnosť obvineného nie je dôvodná.

Podľa § 17 ods. 1, veta prvá zák. č. 403/2004 o Európskom zatýkacom rozkaze, predseda senátu krajského súdu rozhodne do 48 hodín od dodania zadržanej osoby o návrhu prokurátora na jej vzatie do väzby.

V posudzovanom prípade zákonné podmienky pre postup podľa citovaného ustanovenia boli splnené. Krajský prokurátor podal návrh na vzatie obvineného do väzby na krajský súd dňa 15. novembra 2006. Predseda senátu krajského súdu o väzbe obvineného rozhodol dňa 16. novembra 2006, teda 48-hodinovú zákonnú lehotu neprekročil.

Osobná sloboda obvineného bola obmedzená (bol zadržaný) príslušníkmi Policajného zboru Slovenskej republiky dňa 14. novembra 2006 o 8.10 hod. Krajský prokurátor obvineného zo zadržania neprepustil, ale podal súdu dňa 15. novembra 2006 návrh na jeho vzatie do väzby. Ani krajský prokurátor teda 48-hodinovú zákonnú lehotu neprekročil (§ 15 zák. č. 403/2004 Z. z.).

Ako už bolo uvedené obvinený bol zadržaný 14. novembra 2006. V ten istý deň bol vydaný aj Európsky zatýkací rozkaz sudcom Obvodného súdu pre Prahu 6. Preto podľa názoru najvyššieho súdu, sťažnostná námietka obvineného, že v čase zadržania ešte neexistoval zatýkací rozkaz, neobstojí. Je možno konštatovať, že Európsky zatýkací rozkaz na obvineného vydaný bol, i keď možno pripustiť, že slovenské justičné orgány ho mali k dispozícii v písomnej forme až po zadržaní obvineného. Podstatné však je, že predseda senátu krajského súdu v čase rozhodovania o väzbe tento rozkaz v dispozícii už mal.

Podľa § 17 ods. 1 veta druhá zák. č. 403/2004 Z. z. ak súd postupuje podľa § 4 ods. 8, predseda senátu zadržanú osobu vezme do väzby; dôvodmi väzby podľa osobitného zákona (§ 71 Tr. por.) pritom nie je viazaný.

Keďže v prejednávacom prípade ide o postup podľa § 4 ods. 8 zák. č. 403/2004 Z. z. je nadbytočné a právne irelevantné skúmať prítomnosť dôvodov väzby v zmysle ustanovenia § 71 Tr. por.

V tomto štádiu extradičného konania súd ani neskúma, či sú dané podmienky na vykonanie európskeho zatýkacieho rozkazu. Týmito podmienkami sa bude zaoberať až po skončení predbežného vyšetrovania, na návrh prokurátora o vykonaní Európskeho zatýkacieho rozkazu v zmysle ustanovenia § 21 zák. č. 403/2004 Z. z.“

Sťažovateľ v sťažnosti okrem iného uviedol: „Týmto podávam sťažnosť podľa čl. 127 odst. 1 Ú SR proti rozhodnutiu Najvyššieho súdu SR v Bratislave číslo konania: 4 To 95/2006 zo dňa 13. 12. 2006, kde boli porušené moje základné ľudské práva a sloboda. A to konkrétne podľa (...) čl. 17 odst. 4 a 5. (...) od dňa 14. 11. 2006 som vo väzbe a to protizákonne v rozpore s Ústavou SR (...).“

Pretože sťažnosť neobsahovala všetky zákonom predpísané náležitosti, ústavný súd listami z 9. januára 2007 a zo 7. februára 2007 vyzval sťažovateľa na odstránenie nedostatkov jeho podania. Na základe uvedeného sťažovateľ 29. januára 2007 splnomocnil advokáta JUDr. M. M. na svoje zastupovanie pred ústavným súdom (doručené ústavnému súdu 31. januára 2007) a prostredníctvom svojho právneho zástupcu podaním z 26. februára 2007 doručeným ústavnému súdu 1. marca 2007 sťažnosť doplnil okrem iného o nasledovné:

«(...) uvádzam, že bolo porušené základné právo môjho klienta na osobnú slobodu podľa č. 17 Ústavy Slovenskej republiky.

(...) jeho osobná sloboda ako základné právo bola porušená Prezidiom Policajného zboru úradu justičnej a kriminálnej polície, odborom pátrania, evidencie a cieľového pátrania Bratislava, ktoré realizovalo Európsky zatýkací rozkaz (ďalej len EZR) vydaný Obvodným súdom pre Prahu 6, sp. zn. 37 Nt 708/2006 zo dňa 14. 11. 2006 podľa pokynu Krajskej prokuratúry Bratislava a následne Krajským súdom Bratislava, rozhodnutím

č. 4 Ntc 4/06, zo dňa 16. 11. 2006, ktorým bol môj klient vzatý do väzby, čo potvrdil Najvyšší súd SR dňa 13. 12. 2006, sp. zn. 4 To 95/2006.

V zmysle § 50 odst. 1 písm. c) zákona o ÚS návrh smeruje proti Prezídiu Policajného zboru, Krajskému súdu Bratislava a Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky.

Podľa § 50 odst. 3 zákona o ÚS sa môj klient domáha finančného zadosťučinenia vo výške 200.000,- Sk a to z dôvodov, že zásah do jeho osobnej slobody tým, že bol obmedzený na slobode, odlúčený od rodiny a zbavený slobody považuje za zrejmy a tento zásah vo finančnom vyčíslení je vo výške ako je vyššie uvedené.

V zmysle § 20 ods. 1 zákona o ÚS sa môj klient domáha vyslovenia, že Uznesenie KS Bratislava, sp. zn. 4 Ntc 04/06 zo dňa 16. 11. 2006 a Uznesenie NS SR, sp. zn. 4 To 95/2006 zo dňa 13. 12. 2006 sú v rozpore s Ústavou a prikazuje sa KS Bratislava aby môjho klienta prepustil z väzby na slobodu. (...)

Z vyššie citovaných rozhodnutí KS Bratislava ako aj NS SR je zrejmé, že môj klient nebol súdom vo veci vzatia do väzby ani jeden krát vypočutý.

Po rozhodnutí o vykonaní EZR bolo vôbec o väzbe odmietnuté konať, pričom sa KS Bratislava odvoláva na tzv. obligatórnu väzbu podľa 506 ods. 2 Tr. por.

Podľa čl. 154c ods. 1 Ústavy SR medzinárodné zmluvy o ochrane ľudských právach a základných slobodách, ktoré Slovenská republika ratifikovala a boli vyhlásené spôsobom ustanoveným zákonom pred nadobudnutím tohto ústavného zákona, sú súčasťou jej právneho poriadku a majú prednosť pred zákonom, ak zabezpečujú väčší rozsah ústavných práv a slobôd.

Podľa čl. 5 odst. 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) má každý občan právo podať návrh na prepustenie z väzby, to znamená, že i osoba, o ktorej sa rozhodlo súdom o jej vydanie do iného štátu. Ústavný súd už vyslovil právny názor v náleze III. US 84/06, že judicatura ÚS SR vychádza z judicatury Európskeho súdu o ľudských právach (ďalej len ESLP) a taktiež v tomto smere uviedol rozsudok ESLP vo veci S. proti Š. z 21. 10. 1986, ktoré sa týkalo predmetného čl. 5 ods. 1 písm. f) dohovoru, že možnosť osoby pozbavenej osobnej slobody osobne sa vyjadriť k zadržaniu je jedno zo základných procesných záruk spravodlivého procesu.

Podľa čl. 27 Viedenského dohovoru o zmluvnom práve (uverejnený pod č. 15/1988 Zb.) sa strana (štát) nemôže dovolávať ustanovenia svojho vnútroštátneho práva ako

dôvodu neplnenia medzinárodnej zmluvy. Podľa čl. 31 ods. 3 písm. b) Viedenského dohovoru sa bude brať na zreteľ akákoľvek neskoršia prax pri aplikácii zmluvy, ktorá založila dohodu týkajúcu sa jej výkladu. Z uvedeného vyplýva, že pri rozhodovaní o vzatí do väzby mal byť môj klient vypočutý a pri absencii tohto jeho základného práva bolo porušené jeho základné právo vo vzťahu k čl. 5 ods. 4 dohovoru hneď v dvoch bodoch :

1) Konanie a rozhodovanie o väzbe KS Bratislava bolo bez prítomnosti môjho klienta a bez možnosti sa ústne k veci vyjadriť.

2) Bolo neustále odmietané zo strany KS Bratislava preskúmať zákonnosť zadržania môjho klienta, ktorého sa dopustili orgány Polície a to tým, že ho zadržali bez existencie právneho aktu - EZR.

V napadnutom rozhodnutí KS Bratislava sa na str. 2 v druhom odseku uvádza, že môj klient bol zadržaný dňa 14. 11. 2006 o 8.10 hod. v Ch. na základe EZR. V šiestom odseku tohto rozhodnutia sa uvádza, že začiatok trvania väzby určil na deň 14. 11. 2006 o 8.10 hod. So začiatkom trvania väzby ako aj s časom zadržania sa stotožnil vo svojom rozhodnutí i NS SR, pričom uviedol, že „možno skonštatovať, že EZR vydaný bol, i keď možno pripustiť, že slovenské justičné orgány ho mali k dispozícii v písomnej forme až po zadržaní obvineného“ (posledný odsek na strane 3 rozhodnutia NS SR). Tým bol porušený čl. 17 ods. 4 Ústavy SR a čl. 5 ods. 1 písm. f) dohovoru. Môj klient bol zadržaný dňa 14. 11. 2006 o 8.10 hod., pričom v tom čase EZR ešte reálne neexistoval čo preukazuje i list Obvodného súdu pre Prahu 6, sp. zn. 37 Nt 708/2006 zo dňa 4. 1. 2007, ktorým odpovedá predmetný súd na dopyt JUDr. M. K., právneho zástupcu môjho klienta v ČR. Až nasledujúci deň o 12.02 bol vyšetrený lekárom MUDr. H. s tým, že môže byť umiestnený do cely predbežného zaistenia (ďalej len CPZ). Prokurátorom KP Bratislava bol vypočutý dňa 15. 11. 2006 o 19.30 hod. v CPZ. Podľa čl. 17 ods. 4 Ústavy SR musí byť zatknutá osoba odovzdaná súdu do 24 hodín, čo sa v prípade môjho klienta nestalo a súd sa o zadržaní môjho klienta dozvedel až po 48 hodinách od jeho zadržania.

V neposlednom rade uvádzam, že môj klient sa o dôvodoch svojho zadržania dozvedel až dňa 15. 11. 2006 o 19.30 hod. z vyrozumenia KP Bratislava v CPZ, čo je tiež porušením čl. 5 ods. 2 dohovoru.

Dňa 9. 1. 2007 bolo KS Bratislava, sp. zn. 3 Ntc 4/06, rozhodnuté o vykonaní EZR s odkladom. V odôvodnení tohto rozhodnutia nie je riadne poučenie o opravnom prostriedku

(lehota na podanie). Sťažnosť voči tomuto uzneseniu bola NS SR, sp. zn. 4 Tost 3/2007, dňa 1. 2. 2007 zamietnutá. Vzhľadom k tej skutočnosti, že od tohto dňa môj klient nemá vedomosť o tom, koľko má väzba trvať je opäť porušený čl. 17 ods. 5 Ústavy. V tejto súvislosti pripájam aj list KS Bratislava zo dňa 23. 1. 2007, ktorým sa KS Bratislava úplne zbavuje svojej zodpovednosti informovať môjho klienta o dôvodoch a trvaní väzby.»

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanovených zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých ústavný súd nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Podľa § 25 ods. 3 zákona o ústavnom súde ak sa návrh neodložil alebo neodmietol, prijme sa na ďalšie konanie v rozsahu, ktorý sa vymedzí vo výroku uznesenia o prijatí návrhu.

Predovšetkým je potrebné poznamenať, že v zmysle ustanovenia § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde je ústavný súd viazaný návrhom na začatie konania (okrem prípadov výslovne uvedených v tomto zákone – čo nie je tento prípad).

Sťažovateľ v sťažnosti doručenej ústavnému súdu 4. januára 2007 neuviedol, akého rozhodnutia sa v konaní pred ústavným súdom domáha, len konštatoval, že najvyšší súd rozhodnutím sp. zn. 4 To 95/2006 z 13. decembra 2006 porušil jeho základné práva zaručené v čl. 17 ods. 4 a 5 ústavy. Až následne v doplnení sťažnosti (doručené ústavnému súdu 1. marca 2007) právny zástupca sťažovateľa požadoval, aby ústavný súd „(...) vyslovil, že *Uznesenie KS Bratislava, sp. zn. 4 Ntc 04/06 zo dňa 16. 11. 2006 a Uznesenie NS SR, sp. zn. 4 To 95/2006 zo dňa 13. 12. 2006 sú v rozpore s Ústavou a prikazuje sa KS Bratislava, aby môjho klienta prepustil z väzby na slobodu*“.

Vzhľadom na takto formulovaný návrh ústavný súd v danej veci rozhodoval o porušení tých základných práv (čl. 17 ods. 4 a 5 ústavy) a v súvislosti s tými rozhodnutiami (uznesenie krajského súdu sp. zn. 4 Ntc 04/06 zo 16. novembra 2006 a uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 4 To 95/2006 z 13. decembra 2006), ktorých vyslovenia porušenia sa sťažovateľ zastúpený kvalifikovaným právnym zástupcom domáhal v petite sťažnosti. Tvrdenia o porušení iných práv [čl. 5 ods. 1 písm. f), ods. 2 a ods. 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd] a v iných konaniach (uznesenie krajského súdu sp. zn. 3 Ntc 4/06 z 9. januára 2007 a uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 4 Tost 3/2007 z 1. februára 2007), ktoré sťažovateľ uvádza v texte sťažnosti okrem petitu, je podľa názoru ústavného súdu potrebné považovať iba za súčasť argumentácie sťažovateľa (III. ÚS 149/04, II. ÚS 65/07).

1. Porušenie čl. 17 ods. 4 ústavy sťažovateľ vidí v tom, že krajský súd v napadnutom rozhodnutí uviedol, že sťažovateľ bol zadržaný 14. novembra 2006 o 8.10 h a zároveň bol tento dátum a čas určený ako začiatok trvania väzby, pritom však podľa sťažovateľa v tom čase neexistoval európsky zatýkací rozkaz vydaný Obvodným súdom pre Prahu 6 pod sp. zn. 37 Nt 708/2006, na základe ktorého bolo orgánmi Slovenskej republiky vykonané zadržanie sťažovateľa. K porušeniu označeného článku ústavy malo podľa slov sťažovateľa

dôjsť aj tým, že nebol v lehote 24 hodín od zadržania odovzdaný súdu a „nebol súdom vo veci vzatie do väzby ani jedenkrát vypočutý“.

Podľa názoru ústavného súdu na konanie o sťažnosti v časti, v ktorej sťažovateľ namieta porušenie označených základných práv uznesením krajského súdu sp. zn. 4 Ntc 04/06 zo 16. novembra 2006, nie je daná právomoc ústavného súdu.

Ako vyplýva z citovaného čl. 127 ods. 1 ústavy právomoc ústavného súdu je daná iba vtedy, ak o ochrane základných práv alebo slobôd nerozhoduje iný súd. Právomoc ústavného súdu je preto v týchto prípadoch subsidiárna. O ochrane práv sťažovateľa, porušenie ktorých namieta vo vzťahu ku konaniu krajského súdu, ktorý vo veci rozhodol uznesením z 16. novembra 2006 a proti ktorému sťažovateľ podal sťažnosť, rozhodoval v druhom stupni najvyšší súd (uznesenie sp. zn. 4 To 95/2006 z 13. decembra 2006). Vzhľadom na uvedenú zásadu subsidiarity preto nie je v právomoci ústavného súdu preskúmať konanie krajského súdu vedené pod sp. zn. 4 Ntc 4/06 a jeho uznesenie zo 16. novembra 2006.

Vychádzajúc z uvedených skutočností ústavný súd sťažnosť sťažovateľa v časti namietajúcej porušenie jeho základného práva zaručeného v čl. 17 ods. 4 ústavy postupom krajského súdu v predmetnom konaní a jeho uznesením zo 16. novembra 2006 po predbežnom prerokovaní odmietol pre nedostatok svojej právomoci (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

2. Vo vzťahu k namietanému porušeniu označených základných práv (čl. 17 ods. 4 ústavy) najvyšším súdom v konaní vedenom pod sp. zn. 4 To 95/2006 a jeho uznesením z 13. decembra 2006 sťažovateľ argumentoval tými istými tvrdeniami, ako v prípade namietaného porušenia jeho základných práv postupom a uznesením krajského súdu, (t. j. neexistenciou právneho titulu na zadržanie jeho osoby, nepredvedením sťažovateľa pred súd v lehote 24 hodín od jeho zadržania a jeho nevypočutím súdom) s tým, že najvyšší súd svojím postupom a uznesením toto porušenie základných práv neodstránil.

V zmysle judikatúry ústavného súdu ide o zjavnú neopodstatnenosť návrhu vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh je preto možné považovať ten, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, I. ÚS 27/04, I. ÚS 25/05, I. ÚS 74/05, I. ÚS 158/05, I. ÚS 213/05).

V danej veci je predovšetkým potrebné ozrejmiť procesné postavenie sťažovateľa, v ktorom vystupoval pred dotknutými orgánmi verejnej moci, t. j. označenými všeobecnými súdmi, v napadnutých konaniach, a to z dôvodu posúdenia otázky, či sťažovateľ bol v danom prípade osobou oprávnenou požívať ochranu základných práv a slobôd podľa čl. 17 ods. 4 ústavy.

Predmetom konania vedeného krajským súdom a následne najvyšším súdom ako súdom odvolacím bolo rozhodovanie o vzatí zadržaného sťažovateľa do väzby v rámci konania o jeho vydaní do Českej republiky. Extradíčné konanie o žiadosti iného štátu o vydanie osoby nie je konaním v trestnej veci a osoba v tomto konaní nemá postavenie obvineného v extradíčnom konaní, a teda ani jej nepatria práva obvineného.

Podľa čl. 17 ods. 4 ústavy obvineného možno zatknúť iba na odôvodnený písomný príkaz sudcu. Zatknutá osoba musí byť do 24 hodín odovzdaná súdu. Sudca musí zatknutú osobu do 48 hodín a pri obzvlášť závažných trestných činoch do 72 hodín od prevzatia vypočúť a rozhodnúť o väzbe alebo o jej prepustení na slobodu.

Uvedené procesné garancie a oprávnenia teda ústava priznáva osobe obvinenej, ktorá bola zatknutá.

Vo veci sťažovateľa došlo k zadržaniu jeho osoby podľa § 15 zákona o európskom zatýkacom rozkaze, ktorý upravuje postup orgánov Slovenskej republiky pri vydávaní osôb medzi členskými štátmi Európskej únie a každým ďalším štátom, ak tak ustanovuje medzinárodná zmluva na základe európskeho zatýkacieho rozkazu a súvisiace konanie (§ 1 ods. 1 zákona o európskom zatýkacom rozkaze).

Je evidentné, že sťažovateľ v dotknutých konaniach pred všeobecnými súdmi vystupoval v procesnom postavení osoby zadržanej, ktorá má byť vydaná do členského štátu Európskej únie – Českej republiky. Nebol teda osobou obvinenou a zatknutou v zmysle požiadavky čl. 17 ods. 4 ústavy.

Ústavný súd už vo svojej predchádzajúcej judikatúre (obdobne napr. IV. ÚS 144/03) uviedol, že účelom konania a rozhodovania o vydaní do cudziny je len otázka, či sú splnené zákonné predpoklady na vzatie osoby do väzby a na jej vydanie ako vyžiadanej osoby, resp. či neexistujú zákonné prekážky na takéto rozhodnutie príslušných súdov. V konaní, ktoré predchádzalo napadnutému uzneseniu vydanému najvyšším súdom, išlo o konanie o vzatí sťažovateľa do väzby, ktorej podstata tkvie v zabezpečení prítomnosti vyžiadanej osoby vo vydávacom konaní na území Slovenskej republiky alebo zabránenie, aby nedošlo k zmareniu účelu tohto konania o vydaní.

Je teda potrebné dať za pravdu sťažovateľovi v otázke jeho vypočutia, resp. nevypočutia v konaní, v ktorom sa rozhodovalo o jeho vzatí do väzby, avšak z uvedeného vyplýva, že sťažovateľ nebol v procesnom postavení „obvineného“ (nebolo mu v tejto veci vznesené obvinenie podľa § 206 Trestného poriadku), čo je predpokladom zakladajúcim povinnosť príslušných orgánov odovzdať zatknutého obvineného do 24 hodín súdu, ktorého sudca musí zatknutého do 48 hodín a pri obzvlášť závažných trestných činoch do 72 hodín od prevzatia vypočuť a rozhodnúť o väzbe.

Sťažovateľ teda v napadnutom konaní nebol osobou, ktorej by bola v tomto konkrétnom prípade priznaná ochrana základných práv a slobôd zaručených v čl. 17 ods. 4

ústavy. Preto ústavný súd sťažnosť sťažovateľa v tejto časti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

3. Ústavný súd vzhľadom na povahu daného prípadu a povahu základných práv, porušenie ktorých sťažovateľ namieta, vyžiadal relevantné na vec sa vzťahujúce písomné doklady krajského súdu z dôvodu zistenia skutkového stavu veci, za akého došlo k zadržaniu a vzatiu sťažovateľa do väzby, a taktiež za účelom získania prehľadu o postupe príslušných orgánov verejnej moci a o nimi vykonaných úkonoch, ako aj z dôvodu overenia pravdivosti tvrdení sťažovateľa.

Zo spisového materiálu krajského súdu doručeného ústavnému súdu 23. marca 2007 vyplýva nasledujúci skutkový stav preskúmvanej veci:

Dňa 13. novembra 2006 faxom Polícia Českej republiky, Útvar pre odhaľovanie organizovaného zločinu, Služby kriminálnej polície a vyšetrovania v Prahe požiadala PPZ ÚJaKP Odbor pátrania o spoluprácu s tým že: *„Na základe telefonické domluvy je treba osobu jmenovaného T. A. B. zadržet a následne vyrozumět (...).“*

Dňa 14. novembra 2006 v čase medzi 19. a 21. hodinou bol príslušným orgánom Slovenskej republiky faxom doručený Európsky zatýkací rozkaz spolu s príkazom na zatknutie sťažovateľa vydaných Obvodným súdom pre Prahu 6 pod sp. zn. 37 Nt 708/2006 zo 14. novembra 2006 (ďalej len „zatýkací rozkaz“).

Dňa 15. novembra 2006 o 08.10 h PPZ ÚJaKP Odbor pátrania sťažovateľa podľa § 15 zákona č. 403/2004 Z. z. o Európskom zatýkacom rozkaze zadržalo, o čom bol spísaný záznam pod č. k. PPZ-950/JKP-OP-2006. Taktiež zo zápisnice PPZ ÚJaKP Odboru pátrania o dodaní sťažovateľa do cely policajného zaistenia (ďalej len „CPZ“) vyplýva, že sťažovateľ bol obmedzený na osobnej slobode 15. novembra 2006 o 08.10 h a dodaný do CPZ toho istého dňa o 14.45 h. Dátum a čas dodania sťažovateľa do CPZ potvrdzuje aj záznam Krajského riaditeľstva Policajného zboru v Bratislave (ďalej len „KR PZ“) o odovzdaní osoby na umiestnenie do cely policajného zaistenia.

Dňa 15. novembra 2006 o 19.35 h krajská prokuratúra pod sp. zn. 1 KPt 80/06 spísala zápisnicu o oboznámení vyžiadanej osoby – sťažovateľa - s dôvodmi zadržania, v ktorej sa k okolnostiam svojho zadržania sťažovateľ vyjadril takto: *„Nie je mi jasné,*

prečo som bol zadržaný, ja som sa tr. činu uvedeného v EZR nedopustil.“ Túto zápisnicu sťažovateľ podpísal.

Toho istého dňa, t. j. 15. novembra 2006 o 20.15 h krajská prokuratúra podala krajskému súdu návrh na vzatie sťažovateľa do väzby.

Dňa 16. novembra 2006 krajský súd uznesením sp. zn. 4 Ntc 4/06 podľa § 17 ods. 1 zákona o európskom zatýkacom rozkaze vzal sťažovateľa do väzby a následne vydal príkaz na jeho prijatie do väzby.

Z tohto prehľadu je zrejmé, že tvrdenia sťažovateľa o neexistencii právneho titulu na zadržanie jeho osoby nie sú opodstatnené. Zároveň je však potrebné dať sťažovateľovi za pravdu v tom, že príslušné dotknuté orgány skutočne vo svojich rozhodnutiach a záznamoch uvádzali nesprávny údaj o čase zadržania sťažovateľa, ktorý zjavne preberali zo záznamu o zadržaní osoby spísaného pracovníkmi PPZ ÚJaKP Odboru pátrania, ktorí ako čas zadržania osoby sťažovateľa uviedli 14. november 2006 o 08.10 h. Že to tak v skutočnosti nebolo, svedčí vyrozumenie PPZ ÚJaKP Odboru pátrania z 27. novembra 2006 adresovaného krajskému súdu, v ktorom je uvedené, že k zadržaniu sťažovateľa došlo 15. novembra 2006 o 08.10 h a ďalej: *«V rámci dokumentovania prípadu pri spracovaní tlačiva „Záznam o zadržaní osoby“, evidované pod č. p. PPZ-950/JKP-OP-2006 došlo k administratívnej chybe, konkrétne v dátume spracovania písomnosti, dátume zadržania osoby a dátume spracovania prílohy k písomnosti.»*

Vo vzťahu k tvrdeniu sťažovateľa o neexistencii právneho titulu na zadržanie jeho osoby ústavný súd uvádza, že z informácií príslušných orgánov, ktoré mal ústavný súd pri svojom rozhodovaní, vyplýva opak, preto aj túto časť sťažnosti sťažovateľa podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

4. V súvislosti so sťažovateľom namietaným porušením jeho základného práva na osobnú slobodu zaručeného v čl. 17 ods. 5 ústavy ústavný súd uvádza, že sťažovateľ v sťažnosti neuviedol žiadne argumenty preukazujúce, že uznesením najvyššieho súdu mohlo dôjsť k porušeniu označeného základného práva, a preto ústavný súd odmietol túto

časť sťažnosti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí.

Vzhľadom na skutočnosť, že sťažnosť sťažovateľa bola pri jej predbežnom prerokovaní odmietnutá ako celok, neprichádzalo do úvahy rozhodovať o primeranom finančnom zadosťučinení, priznanie ktorého je podmienené vyslovením porušenia základného práva alebo slobody.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 20. septembra 2007